ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ,
ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ

Κάλαντα

Ἱερά Μητρόπολις
Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ

Κάλαντα

Χριστουγέννων, Πρωτοχρονιᾶς, Θεοφανείων, Λαζάρου-Βαΐων καί Μεγάλης Πέμπτης

Ἀθήνα 2012

Σειρά:
«Ἀναβαθμοί» ἀριθμ. 15

Copyright:
Ἱερά Μητρόπολις
Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ.
Φορμίωνος 83, Καισαριανή
Τηλ.: 210.72.24.123
www.imkby.gr e-mail: info@imkby.gr

ISBN 978-960-6841-61-3

Ἐκδοτική Παραγωγή
ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.
Ἀρδηττοῦ 12-16, 116 36 Ἀθήνα
Τηλ.: 210.921.7513, 210.921.4820 • Fax: 210.923.7033
www.eptalofos.gr • e-mail: info@eptalofos.gr

Λίγα λόγια γιά τά Κάλαντα

Κάλαντα ἀπό τήν λατινική λέξη calendae πού σημαίνει νουμηνία (Πρωτομηνιά) ὀνομάζονται θρησκευτικά καί εὐχετικά ἄσματα πού τραγουδοῦσαν κατά τίς μεγάλες ἐκκλησιαστικές ἑορτές τῶν Χριστουγέννων, τῆς Πρωτοχρονιᾶς, τῶν Θεοφανείων, τοῦ Λαζάρου καί τῶν Βαΐων καί τέλος τῆς Μεγάλης Πέμπτης.

Ὅταν ἔφθανε ἡ παραμονή τῆς μεγάλης μέρας παιδιά καί νέοι καί ὁμάδες πιστῶν πάσης ἡλικίας ἐξήρχοντο στούς δρόμους γιά νά φέρουν στούς χριστιανούς τό χαρμόσυνο μήνυμα τοῦ μεγάλου ἑορτασμοῦ.

Τό περιεχόμενο τῶν ἀσμάτων αὐτῶν, ἐκτός τῆς ἀναγγελίας ὅτι ἦλθεν ἡ μεγάλη ἡμέρα, τῆς ἑορτῆς ἐποικίλετο κι ἀπό εὐχές πρός τόν οἰκοδεσπότη καί τήν οἰκογένειά του. Εἴτε ἀνεφέροντο στό κείμενο τοῦ ἄσματος κατά τήν ἐπίσκεψιν εἴτε ἐσχεδιάζοντο.

Οἱ ἐπαινούμενοι ἐφιλοτιμοῦντο καί ἀναλόγως ἀντάμοιβαν τούς ἐγκωμιαστές τους μέ χρήματα ἤ μέ εἴδη πού παρήγαγαν.

Ἡ Ἱερά Μητρόπολή μας μεριμνοῦσα γιά τήν χριστιανική ἀγωγή τῶν νέων προβαίνει στήν ἔκδοση τῶν πιό γνωστῶν καλάντων καί τήν προσφέρει μέ πολλή ἀγάπη καί θερμές εὐχές στούς νέους τῶν Ἐνοριῶν μας, ὥστε νά ζήσουν τήν ἐν Χριστῷ ζωή.

Εἰς ἔτη πολλά καί εὐλογημένα

Ὁ Μητροπολίτης

† Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ

Δανιήλ

Γέννησις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

Καλήν ἡμέραν ἄρχοντες, ἄν εἶναι ὁρισμός σας
Χριστοῦ τήν θείαν γέννησιν νά 'πῶ στ' ἀρχοντικό σας·
Χριστός γεννᾶται σήμερον, ἐν Βηθλεέμ τῇ πόλει,
Οἱ οὐρανοί ἀγάλλονται, χαίρει ἡ κτίσις ὅλη.
Ἐν τῷ σπηλαίῳ τίκτεται ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων,
Ὁ βασιλεύς τῶν οὐρανῶν καί ποιητής τῶν ὅλων.
Πλῆθος ἀγγέλων ψάλλοντες τό «δόξα ἐν ὑψίστοις»
Καί τοῦτο ἄξιον ἐστίν ἡ τῶν ποιμένων πίστις.
Ἐκ τῆς Περσίας ἔρχονται τρεῖς Μάγοι μέ τά δῶρα,
Ἄστρον λαμπρόν τούς ὁδηγεῖ χωρίς νά λείψῃ ὥρα.

.....

Χρόνους πολλούς νά χαίρεσθε πάντα εὐτυχισμένοι
Σωματικά καί ψυχικά νά εἶσθε πλουτισμένοι.

Καί εἰς ἔτη πολλά.

Ὅμοιον Βυζαντινόν

Αὕτη εἶναι ἡ ἡμέρα ὅπου ἦλθε ὁ λυτρωτής
Ἀπό Μαριάμ μητέρα κ' ἐκ Παρθένου γεννηθείς.
Ἄναρχος ἀρχή λαμβάνει καί σαρκοῦται ὁ Θεός,
Ὁ ἀγέννητος γεννᾶται εἰς τήν φάτνην ταπεινός,

Ἄγγελοι τό νέο λέγουν εἰς ποιμένας καί βοσκούς,
Ὁ ἀστήρ τό θαῦμα δείχνει εἰς τούς Μάγους καί σοφούς.

Ὅμοιον Χωρικῶν

Χριστούγεννα πρωτόγενα, πρώτ' ἑορτή τοῦ χρόνου,
Γιά βγῆτε, δέτε μάθετε, ὁποῦ ὁ Χριστός γεννᾶται
Γεννᾶται κι' ἀνατρέφεται μέ μέλι καί μέ γάλα,
Τό μέλι τρώγουν ἄρχοντες τό γάλα οἱ ἀφεντάδες
Ἀνοῖχτε τά κουτάκια σας τά κατακλειδωμένα,
Καί δῶστε μας τόν κόπον μας ἀπ' τό χρυσό πουγγί σας
Ἄν ἦσθ' ἀπό τούς πλούσιους φλωριά μήν τά λυπᾶσθε.
Ἄν ἦσθ' ἀπό τούς δεύτερους τάλληρα καί δραχμίτσες.
Κι' ἄν ἦσθ' ἀπό τούς πάμπτωχους ἕνα ζευγάρι κόττες
Καί σᾶς καλονυχτίζομε πέσετε κοιμηθῆτε
Ὀλίγον ὕπνον πάρετε, πάλι νά σηκωθῆτε,
Στήν ἐκκλησία τρέξατε μ' ὅλην τήν προθυμίαν,
Καί τοῦ Θεοῦ ν' ἀκούσετε τήν θείαν λειτουργίαν.

Καί εἰς ἔτη πολλά.

Ποντιακά Χριστουγεννιάτικα Κάλαντα

Χριστός 'γεννέθεν
Χριστός 'γεννέθεν, χαράν σόν κόσμον,
χά καλή ὥρα, καλή σ' ἡμέρα.

Χά καλόν παιδίν ὀψέ 'γεννέθεν,
ὀψέ 'γεννέθεν, οὐρανοστάθεν.
Τόν ἐγέννησεν ἡ Παναγία,
Τόν ἐνέστεσεν Ἁϊ-Παρθένος.
Ἐκαβάλκεψεν χρυσόν πουλάρι
κι ἐκατῆβεν σό σταυροδρόμι.
Ἔρπαξαν Ἀτόν οἱ χίλ' Ἑβραῖοι,
οἱ χίλ' Ἑβραῖοι καί μύριοι Ἑβραῖοι.
Ἄς ἀκρεντικά κι ἀσήν καρδίαν,
αἷμαν ἔσταξεν, χολή 'κ' ἐφάνθεν.
Οὔμπαν ἔσταξεν, καί μύρος ἔτον,
μύρος ἔτον καί μυρωδία.
Ἐμυρίστεν ἀτο ὁ κόσμος ὅλεν,
γιά μυρίστ' ἀτο κι ἐσύ ἀφέντα.
Σύ ἀφέντα, καλέ μ' ἀφέντα.
Ἔρθαν τή Χριστοῦ τά παληκάρια
καί θημίζνε τόν νοικοκύρην,
νοικοκύρη μ' καί βασιλέαν,
Δέβα σό ταρέζ' κι ἔλα σήν πόρταν,
δός μας οὔβας καί λεφτοκάρυα.
Κι ἄν ἄν' εἶς μας, χαράν σήν πόρτα σ'.

(Καλά Χριστούγεννα καί σ ' ἔτη πολλά).

ἀκρεντικά = πλευρά. / χολή = θυμός, παρεξήγηση.
ταρέζ = ῥάφι. / οὔβας = σταφύλια, σταφίδες.

Τά συνήθη καλημέρα

Ἀρχιμηνιά κι ἀρχιχρονιά – Ψιλή μου δενδρολιβανιά
Κι ἀρχή καλός μας χρόνος–Ἐκκλησιά μετ' ἅγιον θρόνος
Ἀρχή πού'βγῆκεν ὁ Χριστός –Ἅγιος καί πνευματικός
Στή γῆ νά περπατήση – καί νά μᾶς καλοκαρδίση.
Ἅγιος Βασίλης ἔρχεται –Ἄρχοντες τόν κατέχετε
Ἀπό τήν Καισαρεία – Σ' εἶσαι ἀρχόντισσα κυρία
Βαστᾶ εἰκόνα καί χαρτί – Ζαχαροκάντιο ζυμωτή.
Χαρτί καί καλαμάρι – Δές κ' ἐμέ τό παληκάρι.
Τό καλαμάρι ἔγραφε –Ἡ μοίρα μου τί μ' ἔγγραφε!
Καί τό χαρτί ὡμίλει –Ἄσπρε μου χρυσέ μου ἥλιε
Βασίλη πόθεν ἔρχεσαι; – Καί δέν μᾶς καταδέχεσαι;
Καί πόθεν κατεβαίνεις; – Καί δέν μᾶς ἀπανταίνεις;
Ἀπό τῆς μάνας μ' ἔρχομαι –Ἐγώ σᾶς καταδέχομαι.
Καί στό σχολειό μου πάγω – Δέν μοῦ λέτε τί νά κάμω;
Κάτσε νά φᾶς κάτσε νά πιῆς–Κάτσε τόν πόνο σου νά πῆς
Κάτσε νά τραγουδίσης – Καί νά μᾶς καλοκαρδίσης,
Ἐγώ γράμματα μάθαινα – Καί νά σᾶς πῶ τί πάθαινα,
Τραγούδια δέν ἠξεύρω – Ἀντίκρυ μου νά σ' εὕρω.
Καί σάν ἠξεύρεις γράμματα – Πόσες φορές μέ κλάματα
Πές μας τήν ἄλφα βῆτα – Πῶς ἐπέρναγες τή νύκτα,
Χλωρό ῥαβδί, ξηρό ῥαβδί – Πότε στήν πόρτα της νά βγῆ
Χλωρά βλαστάρια πέτα –Ῥοδοκόκκινη βιολέττα.
Κ' ἐπάνω στά βλαστάρια της – Καί στά περικλωνάρια της

Πέρδικες κελαδοῦσαν
Δέν ἦσαν μόνον πέρδικες – Γαρουφαλλιές λεβέντικες.
Μόν' καί περιστεράκια – Μαῦρα μου γλυκά ματάκια
Κατέβηκεν ἡ πέρδικα – Πῶς περπατεῖ λεβέντικα
Νά βρέξη τό φτερό της – Διά τί τόση σκληρότης,
Καί βρέχει τόν ἀφέντη μας – Τό ῥῆγα τό λεβέντη μας,
Τόν πολυχρονεμένον – Καί στόν κόσμο ξακουσμένον.

Καί εἰς ἔτη πολλά.

Ποντιακά Πρωτοχρονιάτικα Κάλαντα

Ἀρχή Κάλαντα

Ἀρχή Κάλαντα κι ἀρχή τοῦ χρόνου–κι ἀρχή τοῦ χρόνου,
πάντα Κάλαντα, πάντα τοῦ χρόνου–πάντα τοῦ χρόνου,
Ἀρχή μῆλον ἔν κι ἀρχή κυδῶν' ἔν–κι ἀρχή κυδῶν' ἔν,
κι ἀρχή βάλσαμον τό μυριγμένον – τό μυριγμένον.
Ἐμυρίστεν ἀτο ὁ κόσμος ὅλεν – ὁ κόσμος ὅλεν,
γιά μυρίστ' ἀτο κι ἐσύ ἀφέντα – καλέ μ' ἀφέντα.
Ἔρθαν καλά παιδία σήν πόρταν – καί ξάν σήν πόρτα σ',
ἄψον τό κερί σ' κι ἔλα σήν πόρτα σ'–κι ἔλα σήν πόρτα σ'.
Χά μηλόπα, χά ξερά τζιρόπα – ξερά τζιρόπα,
χά ξερά, μαῦρα κοκκιμελόπα – κοκκιμελόπα.

(Χρόνια πολλά πάντα καί τοῦ χρόνου)

τζιρόπα = φροῦτα φουρνιασμένα ἢ ξηραμένα στόν ἥλιο.
κοκκιμελόπα = τζάνερα, εἶδος μικρῶν δαμάσκηνων.

Ὅμοιον νησιώτικον (Κυκλάδων)

Ἀρχιμηνιά κι᾽ ἀρχιχρονιά – ψιλή μου δενδρολιβανιά.
Κι᾽ ἀρχή καλός μας χρόνος – Ἐκκλησιά μέ ἅγιο θρόνος.
Ἅγιος Βασίλης ἔρχεται – Ἄρχοντες τόν κατέχετε,
ἀπό τήν Καισαρεία – σ᾽ εἶσαι ἀρχόντισα κυρία,
βαστᾶ εἰκόνα καί χαρτί – ζαχαροκάντιο ζυμωτή,
χαρτί καί καλαμάρι – διές κ᾽ ἐμέ τό παλληκάρι.
Τό καλαμάρι ἔγραφε – Ἡ μοίρα μου τί μου᾽ γραφε
καί τό χαρτί ὡμίλει – ἄσπρε μου χρυσέ μου κρίνε
Βασίλη πόθεν ἔρχεσαι – γιά δέ μέ καταδέχεσαι
καί πόθεν καταβαίνεις – καί δέν μᾶς συντυχαίνεις;
Ἀπό τῆς μάνας μ᾽ ἔρχομαι – Ἐγώ σέ καταδέχομαι
καί στό σχολειό μου ᾽πάγω – μά ᾽πες μου τί νά κάμω·
Κάτσε νά φᾷς κάτσε νά πιῇς – Ἄν μ᾽ ἀγαπᾷς νά μοῦ τό ᾽πῇς
κάτσε νά τραγουδήσης – νά μέ καλοκαρδίσης.

Καί εἰς ἔτη πολλά

ΤΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ

Χωρικῶν

Σήμερον τά φῶτα κι᾽ ὁ φωτισμός,
Καί χαρά μεγάλη καί ἁγιασμός
Ν᾽ ἁγιασθοῦν οἱ βρῦσες καί τά νερά
Ν᾽ ἁγιασθῇ καί ὁ ἀφέντης μέ τήν Κυρά.

Κάτω στόν Ἰορδάνη τόν ποταμό
Κάθεται ἡ Κυρά μας ἡ Παναγιά.
Σπάργανα βαστάει, κερί κρατεῖ
καί τόν Ἅη Γιάννη παρακαλεῖ.
– Ἅγιε μου Γιάννη καί Πρόδρομε,
– Δύνασαι βαπτίσης Θεοῦ παιδί;
– Δύναμαι καί θέλω καί προσκυνῶ.
Καί τόν Κύριόν μου παρακαλῶ.
Νά ἀνέβω πάνω στόν οὐρανό,
νά μαζέψω ρόδα καί λίβανο.
Νά καταθυμιάσω τόν οὐρανό
Καί νά κατέβω στόν ποταμόν,
Διά νά βαπτίσω σέ τόν Χριστόν.

Καί εἰς ἔτη πολλά

ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου

Σήμερον ἔρχετ' ὁ Χριστός,
ὁ ἐπουράνιος Θεός,
ἐν πόλει Βηθανία,
μέ κλάδους, μέ βαΐα.
Ἐβγᾶτε, παρακαλοῦμεν,
διά νά σᾶς διηγηθοῦμεν,
διά νά μάθετε τί 'γίνη

σήμερον ’ς τήν Παλαιστίνη
Εἰς τήν πόλιν Βηθανία
Μάρθα κλαίει καί Μαρία,
Λάζαρον τόν ἀδελφόν τους
τόν γλυκύν καί καρδιακόν τους·
τόν μυρολογοῦν καί λέγουν,
τόν μυρολογοῦν καί κλαίγουν.
Τρεῖς ἡμέρας τόν θρηνοῦσαν
καί τόν ἐμοιρολογοῦσαν.
Τήν ἡμέραν τήν Τετάρτη
κίνησ’ ὁ Χριστός γιά ν’ ἄρτη,
καί ἐβγῆκε καί ἡ Μαρία
ἔξω ἀπό τήν Βηθανία,
καί ἐμπρός του γονυκλινεῖ
καί τούς πόδας του φιλεῖ.
– Ἄν ἐδῶ ἦσο Χριστέ μου
δέν ἀπέθνησκεν ὁ ἀδελφός μου
μά καί τώρα ’γώ πιστεύω
καί καλώτατα ἠξεύρω
ὅτι δύνασ’ ἄν θελήσης
καί νεκρούς νά ἀναστήσης.
Λέγει· – Πίστευε Μαρία
ἄγωμεν εἰς τά μνημεῖα.
Καί πάραυτα ἀνήλθανε
τόν τάφον τοῦ ἐδείξαν.
Τότε ὁ Χριστός δακρύζει

καί τόν Ἅδην φοβερίζει·
Ἅδη Τάρταρο καί Χάρο
Λάζαρον θέ νά σέ πάρω
Δεῦρο ἔξω Λάζαρέ μου
φίλε καί ἀγαπητέ μου,
Καί παρευθύς ἀπό τόν Ἅδη
ὦ ἐξαίσιον σημάδι!
Λάζαρος ἀπελυτρώθη
ἀνεστήθη καί ἐσηκώθη
ζωντανός, σαβανωμένος
καί μέ τό κερί ζωσμένος.
Τότ' ἡ Μάρθα κ' ἡ Μαρία,
τότε ὅλ' ἡ Βιθανία,
Μαθηταί καί Ἀποστόλοι,
τότε εὑρεθῆκαν ὅλοι.
Δόξα τῷ Θεῷ φωνάζουν,
καί τόν Λάζαρον ξετάζουν.
– Λάζαρε, εἰπέ μας τί εἶδες
Εἰς τόν Ἅδην ποῦ ἐπῆγες;
– Εἶδα τρόμους εἶδα φόβους,
εἶδα βάσανα καί πόνους.
Δότε μου νερό 'λιγάκι
νά ξεπλύνω τό φαρμάκι
τῆς καρδίας τῶν χειλέων,
καί μή μ' ἐρωτᾶτε πλέον.
Τοῦ χρόνου πάλι νἄλθωμεν

μ' ὑγείαν νά σᾶς βροῦμεν,
'ς τούς οἴκους σας χαρούμενοι
κι' ὅλοι νά τραγουδοῦμεν.

Καί εἰς ἔτη πολλά

ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ

Τά πάθη τοῦ Χριστοῦ

Σήμερον μαῦρος οὐρανός, σήμερον μαύρη 'μέρα,
σήμερον ὅλοι θλίβονται καί τά βουνά λυποῦνται·
Ὁ Κύριος ἠθέλησε νά ἔμπη σέ περιβόλι,
νά λάβη δεῖπνον μυστικόν γιά νά τόν λάβουν ὅλοι.
Κ' ἡ Παναγιά ἡ Δέσποινα καθόταν μοναχή της,
τάς προσευχάς της ἔκαμε γιά τόν Μονογενῆ της,
φωνή ἐξῆλθ' ἐξ οὐρανοῦ καί ἀπ' Ἀρχαγγέλου στόμα·
Σώνουν, κυρά μ', οἱ προσευχές, σώνουν καί οἱ μετάνοιες
καί τόν Υἱόν σου 'πιάσανε καί εἰς τόν χαλκιά τόν πᾶνε,
'σάν κλέφτη τόν ἐπιάσανε κ' ὡσάν φονιά τόν πᾶνε
κ' εἰς τοῦ Πιλάτου τάς αὐλάς ἐκεῖ τόν τυραννᾶνε.
– Χαλκιά, χαλκιά φτιάσε καρφιά, φτιάσε τρία περόνια.
Κ' ἐκεῖνος ὁ παράνομος βαρεῖ καί φκιάνει πέντε
– Σύ, Φαραέ, ποῦ τἄφκιασες, πρέπει νά μᾶς διδάξης.
– Βάλτε τά δυό 'ςτά χέρια του καί τἄλλα δυό 'ςτά πόδια
τό πέμπτο τό φαρμακερό βάλτε τό 'ςτήν καρδιά του,

νά τρέξη αἷμα καί νερό νά λιγωθῆ ἡ καρδιά του,
Καί ἡ Παναγιά 'σάν τ' ἄκουσε ἔπεσε καί 'λιγώθη
Σταμνί νερό τῆς ῥίξανε, τρία κανάτια μόσχο
καί τρία μέ ῥοδόσταμο γιά ν' ἄρθη ὁ λογισμός της,
Καί 'σάν τῆς ἦλθε ὁ λογισμός καί 'σάν τῆς ἦλθ' ὁ νοῦς της,
ζητεῖ μαχαίρι νά σφαγῆ, φωτιά νά πᾷ νά πέση,
ζητεῖ κρημνόν νά κρημνισθῆ γιά τόν μονογενῆ της.
– Λάβε, κυρά μ', ὑπομονή, λάβε, κυρά μ', ἀνέσι.
Καί πῶς νά λάβω ὑπομονή καί πῶς νά λάβω ἀνέσι;
ποῦ ἕνα Υἱόν μονογενῆ, κ' ἐκεῖνον σταυρωμένον.
Κ' ἡ Μάρθα καί ἡ Μαγδαληνή καί τοῦ Λαζάρου ἡ μάν,
καί τοῦ Ἰακώβ ἡ ἀδελφή οἱ τέσσαρες ἀντάμα,
ἔπιασαν τό στρατί-στρατί, στρατί τό μονοπάτι.
Τό μονοπάτι ταῖς ἔβγαλε μές τοῦ ληστοῦ τήν πόρτα.
Ἄνοιξε, πόρτα τοῦ ληστοῦ καί πόρτα τοῦ Πιλάτου.
Κ' ἡ πόρτα ἀπό τόν φόβον της ἀνοίγει μοναχή της.
Τηρᾶ δεξιά, τηρᾶ ζερβά, κανένα δέν γνωρίζει,
τηρᾶ καί δεξιώτατα, βλέπει τόν Ἰωάννη.
– Ἅγιε Ἰωάννη Πρόδρομε καί βαπτιστά τοῦ Υἱοῦ μου,
μήν εἶδες τόν Υἱόκα μου καί τόν διδάσκαλόν σου;
– Δέν ἔχω γλῶσσα νά σοῦ 'πῶ, γλῶσσα νά σ' ὁμιλήσω,
δέν ἔχω χέρι πάλαμο διά νά σοῦ τόν δείξω.
Βλέπεις ἐκεῖνον τόν γυμνόν, τόν παραπονεμένον,
ὁποῦ φορεῖ 'ποκάμισον 'ς τό αἷμα βουτημένον,
ὁποῦ φορεῖ 'στήν κεφαλήν ἀκάνθινον στεφάνι;

Ἐκεῖνος εἶν' ὁ Υἱόκας σου καί ὁ διδάσκαλός μου.
Κι' ἡ Παναγιά πλησίασε, γλυκά τόν ἐρωτοῦσε,
– Δέν μοῦ μιλᾶς, παιδάκι μου, δέν μοῦ μιλᾶς, παιδί μου;
– Τί νά σοῦ 'πῶ, μανούλα μου, ποῦ διάφορον δέν ἔχεις;
Μόνον τό μέγα Σάββατον κοντά τό μεσημέρι,
ποῦ θά λαλήση ὁ πετεινός, σημαίνουν οἱ καμπάνες,
σημάνη ὁ Θεός σημάνη ἡ γῆ, σημάνουν τά οὐράνια,
σημάνη κ' ἡ μεγάλ''Εκκλησιά μέ τρεῖς χρυσαῖς καμπάνες.
Ὅποιος τ' ἀκούει σώζεται, καί ὅποιος τό λέγει ἁγιάζει,
κι' ὅποιος τό καλοφουγγρασθῆ παράδεισον θά λάβη,
παράδεισον καί λίβανον ἀπό τόν ἅγιον Τάφον.

Καί εἰς ἔτη πολλά.

